

BRATRSTVO | 10

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ | r.č. 46/2005

Veselte se, je to rozkaz !.....	Luboš Kratochvíl.....	2
Biblická úvaha — Největší příkázání.....	Aleš Mostecký.....	4
Misie —		
• Rozhovor s Jaromírem Strádalem	T. Groll, O. Ferjenčíková.....	5
• Skládání dříví pro plamen Ducha Svatého	Jaroslav Pechar.....	7
• Anketa.....		8
• VOX POPULI.....		9
• Z Chmelíkova slovníku naučného.....	Emanuel Chmelík.....	9
• Vnucování víry?	Petra Doležalová.....	9
Bratry, sestry potkávám —		
Náboženská společnost unitářů československých.....	Vojtěch Veselý.....	10
Nápadník — Mládež pro AzyL.....	Vojtěch Veselý.....	12
Moje oblíbená biblická pasáž — Přejít přes moře	Zdeněk Bartoš.....	12
Obracení Evropanů na víru?.....	Samuel Titěra.....	13
Soutěž — Příběh devátý.....	Luboš Kratochvíl.....	14
Milí Eliško a Šimone.....	Samuel Titěra.....	14
SMS recenze		15
Ztráty a nálezy.....	Pavel Prejda.....	16
Já !?. aneb o sebevědomí	Petr Hrudka.....	17
Mladá česká próza — Resumé.....	Benjamín Skála.....	18
Fakulta není posvátný prostor — rozhovor.....	Tomáš Groll.....	20
Cestopis — Laponsko.....	Mirek Richter.....	22
Můj učitel Ibrahim.....	Lenka Ridzoňová.....	24
Vypadám božsky.....	Olga Ferjenčíková.....	25
Ekumenický kalendář — Jan od Kříže.....	Pavel Prejda.....	25
Bylo — bude.....	fk.....	26

VESELTE SE, JE TO ROZKAZ!

Luboš Kratochvíl

ÚVODNÍK

V posledních měsících u nás v práci nějak zhoustla atmosféra. Firmě vyrostla nová konkurence, která vyděsila šéfy a přiměla je k nebývalé aktivitě na všech frontách. Následkem toho k nám doléhá stále více „doporučení“, „nápadů“ až rozkazů na téma co máme dělat jinak, i když doteď nikomu nevadilo, jak to děláme. Když už jsme nevydrželi a zeptali se nejbližšího šéfa, proč tak změnil slovník, náladu i uvažování, řekl, že za to můžou ty nápady vyšších a ještě vyšších šéfů, kteří si vymýšlejí všechno možné i nemožné. A že prý můžeme být rádi, že na nás z těch jejich nápadů dopadne jen část, že on toho hodně odfiltruje. V pánské společnosti se tomu říká zákon padajícího h... V životě to zažil každý. Jako dítě vás nutil starší sourozenec házet ty kameny mimo okno, až jste tu tabuli vysklíli a schytlal to on, protože vás neuhlídal. Následně jste

podle výše uvedeného zákona dostali vynadáno od něho. Celou vaši školní třídu sjela jindy celkem přívětivá paní učitelka za větší než malý rámus po zvonění na hodinu jen proto, že ji předtím vytočilo nesmyslné nařízení ředitele. Na vysoké jste kvůli něčemu podobnému už třeba nedostali u zkoušky trojku, ale rovnou vás vyrazili. A v práci to chodí, jak už bylo popsáno. Skoro se zdá, že úplně všechny myslitelné příkazy shora jsou k ničemu. Že by si každý měl dělat, co se mu zlíbí. Boží lid si ale mnohokrát vyzkoušel, že žít na vlastní pěst bez „vyššího vedení“ není peříčko. Často v nesnázích můžeme být jen rádi, že se můžeme řídit rozkazy shora, i když nám někdy vůbec nejsou pochuti. Ale najde se mezi nimi i mnoho vyloženě radostných.

Třeba: „Narodil se Kristus Pán, veselte se!“ Přejeme vám radostné Vánoce. ■

„KAŽTE EVANGELIUM, A POKUD JE TO NUTNÉ, POUŽÍTE I SLOVA.“
František z Assisi

Foto: Tomáš Vokotý

Přistoupil k němu jeden ze zákoníků, který slyšel jejich rozhovor, a shledal, že jim dobře odpověděl. Zeptal se ho: „Které přikázání je první ze všech?“ Ježíš odpověděl: „První je toto: ‚Slyš, Izraeli, Hospodin, Bůh náš, jest jediný pán; miluj Hospodina, Boha svého, z celého svého srdce, z celé své mysli a z celé své síly!‘ Druhé pak je toto: ‚Miluj bližního svého jako sám sebe!‘ Většího přikázání nad tato dvě není.“ I řekl mu ten zákoník: „Správně, Mistře, podle pravdy jsi řekl, že jest jediný Bůh a že není jiného kromě něho; a milovati jej z celého srdce, z celého rozumu i z celé síly a milovat bližního jako sám sebe je víc, než přinášet Bohu oběti a dary.“ Když Ježíš viděl, že moudře odpověděl, řekl mu: „Nejsi daleko od Božího království.“ Potom se ho již nikdo otázat neodvážil.

Marek 12, 28 – 34

NEJVĚTŠÍ PŘIKÁZÁNÍ

Aleš Mostecký

Ježíš mnoho veřejně mluvil, mnoho učil. Čtenáře Bratrstva po celý tento ročník v podobenstvích a pak prostřednictvím veřejných disputací s těmi, kdo měli pochybnosti a nesouhlasili s ním. Ale můžeme tomu Ježíšovi věřit? Kdyby nám tak někdo potvrdil, že je to důvěryhodné. Že člověk nešlápne vedle, když se na jeho slovo spolehne. Mít tak někoho, kdo by Ježíše oznámkoval.

Známky z náboženství může dávat pan farář anebo nějaký zákoník. Znalec, učitel, autorita, která rozhoduje i ve sporných otázkách. A hle, tu je zrovna jeden, co poslouchal Ježíšovy rozhovory s velekněžími, s farizeji a herodiány, se saduceji. Shledal, že Ježíš dobře odpovídal na všechny jejich výpady. Chcete hodnocení? Tak tedy ho máte: Pan zákoník to vidí tak, že Ježíš mluví a učí dobře. Není v tom nic zlého, nic, co by odporovalo Bohu.

Ale ještě pro jistotu jedna kontrolní otázka: „Které přikázání je největší?“ Vybrat si jen jedno z těch několika stovek příkazů a zákazů, co jich je v Pěti knihách Mojžíšových, není žádná hračka.

Ježíš nejdřív odcítuje modlitbu - vyznání, které se zbožní Židé modlí třikrát denně: „Slyš a miluj Boha!“ Což v běžném životě taky znamená: „Miluj bližního svého!“ Tenhle vztah lásky k Nebi i k těm, co chodí na zemi, je pro Ježíše tím nejpodstatnějším, je středem a neochvějným pevným bodem,

kolem něhož se všechno v Písmu i v životě lidském točí.

„Tak to je naprosto v pořádku. Správně jsi odpověděl, Ježíši. Píšu ti výtečnou s hvězdičkou. Jen tak dál.“ Zákoník neskrývá své nadšení z výkonu „zkoušeného“. A ještě si spolu zanotují, že takové životní směřování je víc než chrámový provoz. Ne, že by chtěli škrtnout bohoslužbu, to ne, ale chtějí ji postavit na správný základ pevného vzájemného vztahu lásky Boha a člověka. Žádné vykrucování, kdo že je můj bližní. Ti dva si dobře rozumějí. Tohle učení je správné. Na dobré slovo tohoto Mistra se můžete s klidem spolehnout. Povede vás dobře vaším životem. Nebojte se jít za ním. Dejte mu svou důvěru.

Ale v tom se role jakoby obrací. Ježíš vyslovuje své pochvalné hodnocení o tomto zákoníkovi. Jakoby teď na závěr dával známku zase Ježíš: „Moudře jsi odpověděl. Nejsi daleko od Božího království.“ Tvá cesta směřuje správným směrem, vede do cíle. Cesta Izraelce podle směrůvek Zákona, který dal Hospodin svému lidu na Sinaji skrze Mojžíše. Slyš, křesťane, to není špatně. Není to cesta tvá, ta vede za Ježíšem, ale je to cesta Izraele k Božímu království.

A vy se vydejte po té své. Nemusíte mít strach se svého Mistra ptát, když si nevíte rady. A nemusíte se bát, že s ním v životě zabloudíte. On jde správně. ■

DÁT SE VŠANC

rozhovor s **Jaromírem Strádalem** Olga Ferjenčíková, Tomáš Groll

Jaromír Strádal je členem poradního odboru evangelizačního a misijního a je farářem v Praze 3 na Žižkově.

Co má na starosti poradní odbor evangelizační a misijní?

Již několik desetiletí hlavně přípravu letního evangelizačního kurzu, který se konával v Praze v Jirchářích a pak v Želivu.

Pro koho je tenhle letní evangelizační kurz určený?

Pro všechny. Už několikrát se nám podařilo, aby přijely celé rodiny - prarodiče, rodiče i děti. Věc misie není jen pro mladé. Paralelně se připravuje hlavní program pro pět generací - předškolní děti, školní děti, mládež, dospělí a zbylí. Vychází se z evangelizačního hesla na daný rok a máme jednu až dvě řady přednášek (jedna vždy biblická) a k tomu dílny. Nejlepší ohlasy máme právě na tvoření v malých skupinkách. V Želivu se nás za sedm dní vystřídalo tak sto padesát, někdo přijel na celou dobu, jiný jen na víkend. Účastníci oceňují hlavně možnost ověřit si to, co sám žiju. Srovnat, co děláme u nás ve sboru, a co dělají jinde. Hodně důležitý je zážitek těch několika generací pohromadě.

Tak abys nás pozval a trochu namlsal: Jak bude vypadat příští evangelizační kurz?

Zvu a mlsám, ale „Želiv 2006“ se bude konat 29.07.-05.08.2006 v LTK v Bělči nad Orlicí, kde je mnohem méně místa a bude se muset hlásit včas a platit předem. Tak to nezmeškejte! Taký už máme jasno v hesle: Jozue 1,5b: Nenechám tě klesnout a neopustím tě.

Co dalšího dělá POEM?

Formou víkendových výjezdních zasedání POEMu chceme postupně navštívit všechny senioráty ČCE. Zabýváme se i podporou naší ekumenicity.

Co to je ekumenicita a jak se zalévá a hnojí?

Křehká (žel) květinka ekumenicity se hnojí pravidelnými zprávami odjinud, pravidelným zvaním hostů a řečníků odjinud, v posledních letech třeba i tím, že jsme letní kurz pořádali v premonstrátském klášteře a osazenstvo bylo zřetelně ekumenické.

Jaký je rozdíl mezi misí a evangelizací?

Tradičně se slovem misie chápe vysílání odvážných misionářů někam do Tramtárie (na delší dobu), kdežto evangelizací rozumíme spíš krátkodobé působení v již křesťanských prostředích. Nicméně oba pojmy jsou dost dobře zástupné. MISIO = *poslání* klade větší důraz na úkol svěřený „shora“. EUANGELION = *dobrá, radostná zpráva* zvýrazňuje obsah tohoto poslání.

Nemá snad každé kázání být evangelizační?

Bohoslužby jsou většinou pro uzavřené společenství těch, kdo základní poselství evangelia již slyšeli mnohokrát a nyní očekávají další vzdělání. Proto běžná kázání

příliš misijní či evangelizační nebývají. Proč ne, pokud se z nich neztratí onen základní náboj - že totiž Písmo a víru nemáme jenom sami pro sebe. Že jsme s tím stále znovu POSÍLÁNÍ (missio), abychom to roznesli dál a posloužili dalším.

Takže se máme vydat do Afriky?

Dělat misii neznamená, že všichni odjedou do Afriky. Na jednoho machra, co je v Africe, dělá celý tým, a to je spousta neviditelných a důležitých lidí. Jako formule 1. Když nějaký mechanik nedotáhne šroubky, tak i kdyby pilot řídil jak Pánbů, stejně nic nedožene. K dobré misii patří

kvalitní příprava – aby bylo teologicky jasno, ekonomické zázemí, manažerský řízení, aby se neplývalo silami,...

Co bys mládežníkovi poradil, aby byl dobrým šířitelem evangelia?

V Želivu jsem na toto téma dělal jednu dílnu a pořád jsme se točili kolem starého „Na kolena, na kolena, na kolena,..." – fakt není lepší cesta. Vždycky, když se člověk z pocitu, že by měl, jen do něčeho oblíkne, tak to většinou smrdí. Ale když člověka začne lechtat, že by přece rád pro Pána Boha něco udělal, tak se má dát všanc. ■

MISIE JAKO SKLÁDÁNÍ DŘÍVÍ PRO PLAMEN DUCHA SVATÉHO

Jaroslav Pechar

Všechno dělá Bůh nebo všechno dělají lidé? Odmítám obě krajnosti a zůstanu někde mezi: naším úkolem je učinit přípravné práce pro Boží zásah – připravit ohniště pro plamen Ducha.

1 – rozhodnutí

Je možno připravit ohniště náhodou. Jsou lidé, kteří uvěřili v Boha po klinické smrti. Je to důvod zavřít oči a vjet do křižovatky na červenou?! Ve světě šlehá moc plamenů. Nelze spoléhat, že člověka zapálí zrovna Duch Svatý. Chceme-li něco udělat k tomu, aby i jiní šli za Ježíšem, nestačí, že za ním jdeme my. Misii je potřeba dělat vědomě. Jinak skládáme dříví pro oheň víry v dobrého člověka, který ještě žije.

2 – příprava na táboření

I ve víře je třeba růst. Pavel misionářil hned v Damašku a neslyšíme o jediném obráceném, jen o problémech. A pak pár let příprav a je z něj „apoštol národů“. Úspěchy apoštolů o Letnicích přišly až po letech s Ježíšem a z této doby příprav máme dostatek důkazů, jak jim to nešlo.

3 – výběr místa a typu ohniště

Křesťan slušně zná Bibli a křesťanské učení. Může začít rozdělovat oheň, tedy

přesněji: může se pustit do příprav na konkrétní ohniště. Jsou různá povolání – práce s dětmi, vrstevníky, ve vlastní rodině, na pracovišti, ve škole, v nemocnici, na faře, na náměstích, v misii dům od domu... Je to věc vnímavosti pro Boží vedení, aby se člověk dostal s co nejmenším blouděním tam, kde bude Bohu nejužitečnější. Nemusí se to povést napoprve a během života se to může změnit. Dle situace je také potřeba uvážit typ ohniště. Práce s dětmi v nedělce vyžaduje jinou přípravu i jiný přístup než návštěvy v domovech duchodců.

4 – výběr dřeva

V lese je všechno možné, ale hodí se jen něco. Převedeno na misii: člověk 1) se rozhodl pro misii, 2) orientuje se v Bibli a má jasno ve svých vlastních postojích a 3) má jasno, kde chce jako křesťan misionářit. Následuje konkrétní rozvaha: Jaké děti přijdou? Co studují ti kteří středo- či vysokoškoláci. Co čtou, o co se zajímají? Co je těší a co trápi? Tady pozor! V misii se nevychází z utrpení. Ztrápenému člověku je potřeba pomoci a ne ho hned „zmisionářit“. To vystihl D. Bonhoeffer: vycházet ne z toho, v čem jsou lidé slabí, ale z toho, v čem jsou sil-

ní. Chápu to takto: Bůh stvořil člověka spokojeného a šťastného. Hřích a všechny ty důsledky, které po Adamově pádu dopadly na lidstvo, člověka od Boha odělují. Nemohou ho k Bohu vrátit.

Všude tam, kde se lidem něco daří, tam se vracejí ke své původní podobě, k svému původnímu určení – být dokonalý, jako je dokonalý jejich nebeský Otec. Máš talent na jazyky? Aleluja – další člověk pro boj proti kletbě babylónské věže. Máš pevné svaly? Sláva Bohu, další člověk, který může obdělávat zemi a střežit ji, jak bylo určeno člověku v ráji. Narodilo se ti dítě? Buď pochválen Bůh, který jako první příkázání řekl lidem: „Milujte se a množte se.“ Za všechno dobré v tomto světě je možné a správné chválit Boha.

Je-li někdo v něčem dobrý, znamená to, že se vrací do rajskeho stavu, a jestliže my sami nebudeme mlčet o tom, že to Bůh takto člověka stvořil a takového ho chce mít, tak můžeme mít naději, že to pochopí i on a sám bude za své schopnosti Boha chválit. Nejen my vedle něj, ale i on začne hořet ohněm Ducha svatého.

5. Zapálení

Rozhodli (1) jste se misionářit, (2) vyznáte se v Bibli i v křesťanském učení, ujasnili jste si (3), co pro vás znamená křesťanství a kde je vaše současné místo ve světě. Již jsme ještě o kousek dál – (4) vedle nás je člověk, kterého bychom chtěli přivést k Bohu. Známe jeho slabiny a snažíme se mu v nich pomoci, známe jeho přednosti a víme, že to není nic špatného, když je někdo v něčem dobrý. Vždyť Bůh chtěl, abychom byli dobří ve všem. Vlastní zapálení sice není na nás, takže žádné sirky, ale ještě je možno něco dělat.

5a: benzín. Chytně hned. Bez obrazů – vyprávět mu o Bohu, o Ježíši, pozvat ho do kostela, jít s ním na film Ježíš, či Utrpení Krista. Málokdo řekne jasně „Ne“ – jenže snadno to může být, jako s tím benzínem. Vzplane, shoří a s ním i drobné chraští. Jestli vzplanou i silnější polínka, toť otázka. Někdy ano a někdy ne. A pro příští plamen Ducha svatého nezbude vlastně nic.

5b: vysoušet. Opět bez obrazů – seznamovat toho druhého s vlastními postoji a názory na věc. Spousta věcí je otázka návyku a není na tom nic špatného – čištění zubů, čistý kapesník v zadní kapse u kalhot, slušně zdravít, říkat „prosím“ a „děkuji“. Když vezmete někoho na dny mládeže, neznamená to, že nejspíše v neděli ráno bude hlásat evangelium na nároží. Ale dáte mu šanci poznat, že se nemusí říkat v každé větě „vole“. Že se dá kafrat a člověku je dobře, i když k tomu nemá pivo nebo jointa. Že se dá mluvit bez dvojsmyslů. Jen vzácně někdo uvěří bez příkladu naprosto konkrétních věřících.

6 – udržování ohně

Někdo uvěřil a trochu v tom máte prsty. A nebo prostě jste blízko. Zůstaňte, kde jste. Ne, že byste se v něm měli nějak moc štourat! Když do sotva doutnajícího chraští strčíte buřtu, tak nejen, že ho neopečete, ale nejspíše ten oheň taky uhasíte. A zase ho nenechte úplně plonk. Ten člověk je na cestě a v dálce matně tuší cíl. Cestu za něj neprojdete, ale můžete ho ochránit před třemi školáckými chybami.

6a – naložte mě dřevem. Apoštol moudře mluví o duchovním mléku – zvěst o vzkříšení, křest, pokání, poslední soud – to je základ. Ne, že by se na tom měl člověk zastavit, ale teprve, když se v tom člověk orientuje, může jít dál. Existují i jiné knihy, než je Bible. Třeba něco od C.S. Lewise.

6b – hořím věčně. Když chci, aby oheň hořel, musím přikládat. Dřeva dost, ale nestačí na něj koukat. Když ho nedáte na hranici, plamen zhasne. Čím déle hořel, tím víc je žhavých uhlíků a tím spíše zase vzplane, ale je to zkušenost, kterou je lepší neprožít. Zkušenost každého, kdo se přestal modlit, přestal číst Bibli, přestal chodit do kostela. A s tím posledně jmenovaným souvisí

6c – mám Boha, nikoho nepotřebuji. „Mimo církev není spása!“ V té větě je kus pravdy – člověk, který se vědomě straní církve riskuje zbytečné bloudění. V křesťanství omyl, který by už nikdo nezastával. A právě církev může člověku pomoci neopakovat chyby, které už tu byly. ■

ŠÍŘÍTE EVANGELIUM? JAK?

Jaroslav Hynek, 35 let
(YMCA v ČR)

Šířit evangelium není pro křesťana nějaká volitelná možnost, buď je křesťan a šíří (ať už vědomě či nevědomě) nebo..

Pavel Klinecký, 50 let
(evangelický farář, člen Synodní rady)

Klasická formulace, „evangelium šířit nebo hlásat“ - tak to říkají už děti v Nedělní škole. Nemám to rád, tuhle klasiku. Žiju s evangeliem v zádech, v kostech, krvi, snad i v rukou a v puse. Je-li je to někde vidět, tak „šířím“, ne-li, je mně to líto a budu mít o čem přemýšlet.

Jan Balík, 39 let
(kněz, ředitel Sekce pro mládež ČBK)

Jako kněz na prvním místě motivací druhých. Proto se snažím o kázání, která lidem pomohou k odvaze hovořit o víře a o postojích vyplývajících z víry mezi lidmi, které mají ve svém okolí. Účastním se také iniciativy časopisu pro náctiletá děvčata IN! a podporuji akce mládeže, které mohou oslovovat ty, kteří Krista neznají..

Radim Žárský, 32 let
(seniorátní farář pro děti a mládež)

Docela šířím! Jak? Asi jako každý: Slovem a skutky. Jestli to není mimo mísu - jaké to nese ovoce - to ať posoudí jiní, či jiný... Budu vděčný za včasnou zpětnou vazbu!

Martin Fendrych, 48 let (komentátor časopisu Týden)

Těžko člověk sám může posoudit, jestli šíří evangelium. Vycházejí z Pavla, propaguju spíš hřích, zlo, jež je ve mně přirozeně a rádo na bytě (srdečně zváno). A to i ve chvílích, kdy se mylně považuju za misionáře. Se šířením evangelia či křesťanství je to složité v době, kdy George W. Bush exportuje na tancích a perutích stíhaček demokracii (křesťanskou) do islámského Iráku. Rád, rád bych šířil. Jako Bush by rád šířil. Rád bych byl považován za skutečného misionáře. Ne vyvolávání Ježíše na Václaváku, ale jinak. Tak, že by na mně bylo poznat: věřím mu víc než sobě. Kolikrát denně to ale platí, že?

Jarda Svoboda, 38 let
(kapelník Trabandu)

Neumím a nechci kázat, ale snažím se podávat svědectví. Zpívám o tom, jaké to je, žít s Bohem, i o tom, co to je život bez něj.

Jean Calvin, 1509–1564
(reformátor ve Švýcarsku, právník, teolog)

V každém případě se máme ve svém konání řídit láskou a snažit se své bližní pozdvihovat a vzdělávat. Máme užívat svoji křesťanskou svobodu tam, kde slouží ke vzdělání bližních; pokud k tomu ale bližním neslouží, měli bychom se své křesťanské svobody vzdát!

Copak já vím? To snad může posoudit akorát Někdo jiný... **Anonym A**

•Ano. Děláním distributorku biblických textů. Je to správná odpověď? **Anonym B**

•Ano, kdekoliv jsem, kudy chodím, s kýmkoliv mluvím. Svým zjevem, chůzí, mimikou a slovem; prostě svou existencí. **Ivoš, 43 let** •Evangelium šířím. Celým svým životem a působením na světě, neboť se veřejně hlásím k následování Krista. **Miki, 26 let** •Evangelium šířím občas v hospodě,

když se opiju; jindy se totiž za svou závislost na křesťanství tak trochu stydím....

Tomáš, 26 let •Evangelium dnes šířit není jednoduché. Snažím se o to a jak?

Otevřeně a bez obav navozuji téma evangelia při rozhovoru s ateisty a mluvím o bibli jako o knize, která může oslovit a měnit každého člověka. **František, 19 let**

•Ano, snažím se probouzet naději, podporovat to, co je dobré a šířit dobrou náladu. **Žák, 21 let** •Co už by mělo být smysluplnějším úkolem člověka, než právě to? Chtěl bych, snažím se, někdy to jde, jindy mám pocit, že je to evangelium spíš na škodu. **Pavel, 22 let** •Protože se celý svůj život pohybuju spíš mezi „nevěřícími“, k rozhovorům o křesťanství a mé víře dochází poměrně často... Dá-li se to zahrnout pod pojem „šíření křesťanství“ nevím, ale myslím, že je to přínosem pro obě strany. **Jana, 26 let**

Otázka příště: „Co se Vám ne/líbí na fandění?“ Odpovědi pošlete na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 30. 12. 2005.

Z
CHMELÍKOVA
SLOVNÍKU
NAUČNÉHO

Misie – pův. My si je... ve významu: My si je (pohany a jinověrce) stejně obrátíme na tu správnou naši víru.

(Prof. EmDr. Emanuel Chmelík PhD.; *Chmelíkův slovník naučný; Chmelíkův ústav; Bohnice 2004*)

POHLED
NEVĚŘÍCÍHO

VNUCOVÁNÍ VÍRY?

Petra Doležalová

Před třemi lety jsem dostala od kamarádky pozvání, abych s ní jela na evangelický tábor. Říkala mi, že tam jezdí už několik let a jsou tam skvělí lidé. První, co mě napadlo, jako asi každého ateistu: co tam? Nějaké vnucování víry typu: „Přijďte se k nám, odevzdejte nám svůj majetek a naleznete cestu k bohu.“ Ale protože ta moje kamarádka, co mě pozvala, je úplně normální holka, a protože jsem byla možná trochu zvědavá, tak jsem nakonec jela.

S o co menším nadšením jsem jela, s o to větším nadšením jsem se vrátila. Lidé tam, to nebyli žádní svědci Jehovovi. I když vlastně, trochu jiní než ostatní byli. Měli víc koníčků, víc zájmů, byli k sobě ohleduplnější a měli se nějak víc

rádí. Taky mě hrozně nadchl farář. S mojí představou o fanatických katolických kněžích se ten mladý muž s manželkou a dvěma malými dětmi vůbec neslučoval. Ano, četl nám z Bible a vysvětloval nám ji, ale pro mě to bylo něco nového a zajímalo mě to. Navíc z Bible se četlo navečer. Přes den byly hry, povídání, hraní na nástroje. I farář-Radim vytáhl elektrickou kytaru a hrál.

Někomu asi přijde divné, že mě přijali, ačkoli nejsem věřící a že mě do víry nechtěli. Zřejmě budou tolerantnější než všichni nevěřící, podezírající a vysmívající se jejich víře. A nejlepší na tom všem bylo, že mě na evangelický tábor pozvali příští rok zase a další znovu. Jela jsem a vždycky znovu moc ráda pojedu. ■

Přiblížení obce

Fungují tři obce Náboženské společnosti unitářů československých. Pražskou, která se stala inspirací pro Plzeň a Brno, založil v roce 1922 Norbert Fabián Čapek, během války zavražděný v Dachau. Po Čapkovi se duchovní stala Bohdana Hašplová, tedy první žena v duchovenském postavení v Československu. Každá obec je samosprávným společenstvím a je součástí NSČU. Pražská obec se v šedesátých a sedmdesátých letech soustředila také na východní nauky a poskytovala jinde netolerované zázemí mnohým zájemcům o jógu, buddhismus a východní mysticismus. Unitáři se snaží být maximálně otevření – respektují různost v jednotě – jsou svobodomyšlným náboženským společenstvím a scházejí se zejména proto, aby se učili jedni od druhých s sdíleli své radosti i starosti. Devět unitářských principů uskutečňují pod mottem: čemu věříš srdcem, prokazuj životem. Americkým a západoevropským protějškem českých obcí jsou tzv. univerzalisté a na amerických teologických univerzitách se také vyškolili duchovní pražské obce.

Návštěva obce

Nejrůšnější pražský turistický koridor vede kolem portálu s nápisem UNITARIA. Zhruba třicet lidí pod ním každé nedělní ráno prochází a stoupá do prvního patra na shromáždění, které má vést ke zpomalení rychlého tempa lidského snažení a dát osobnímu životu duchovní rozměr. Vstoupili jsme do obdélníkové místnosti s piánem, pultíkem a bílými židlemi. Na stolku u vchodu ležely informačními letáky, zpěvníky a také nádoba vstupné dobrovolné. Interiér působil svěže: bílé zdi byly dekorovány replikami van Goghových květin, portréty dvou zesnulých předáků obce a Čapkovým citátem o bratrství. Temperamentní žena v civilu, Iva Fišerová, vedla shromáždění. Vítila příchozí a nás také. Posadili jsme se na téměř poslední volné židle, na půl oka procházeli nabrané letáky a po očku pozorovali, kterak na sebe unitáři pozdravně mávají.

Prvním úkonem bylo zapálení svíce ve stojanu kalichovitého tvaru, slovo o světle, které v nás pozdvihuje Duch, a pak hned oznámení o dění v obci. Kdo chtěl, vstal a přidal své. Spřátelený sbor unitářů v Transylvánii v létě vyplavila povodeň, takže zazněla i poslední výzva k solidaritě vyjádřeně penězi, než se sbírka odešle. Po zaznění gongu přišel čas pro profesionálně provedený klasický zpěv, německy v doprovodu klavíru a houslí. Šlo o běžnou součást shromáždění.

Evangelíci znají první a druhé čtení, pražští unitáři jedno. Dnes je přečetl jeden z posluchačů a jednalo se o úryvek z Frommova Strachu ze svobody. Nebylo vybrané náhodně, neboť plně konvenovalo s promluvou, leč nepředbíhejme. Po Frommovi jsme se střídali s Ivou Fišerovou ve čtení veršů na oslavu celistvého světa a božského Ducha působícího mezi námi. Poté jsme s klavírem a podle zpěvníku všichni dohromady zpívali. Nápěvy pocházely z různých

ných období celého novověku, ale co se slov týče, jednalo se buď o překlady nebo autorské texty ne starší pěti let. I v dalším bloku byli posluchači vyzváni k aktivní účasti na dění: kolem kalichovitého svícnu leželo cca sedm menších. Svíčky v nich paní Fišerová zapálila vždy, když se někdo přihlásil a řekl, co jej trápí, nebo z čeho má radost. Převládaly vzpomínky na unitáře ležící v nemocnicích. Znovu klasický zpěv, znovu německy a máme tu promluvu.

Leták s rozpisem listopadového programu uvádí, že dnes půjde o VyVolenost s dovětkem „o osobní a náboženské svobodě i nesvobodě ve spojení s vyvoleností.“ Poukaz na TV pořad zafungoval jako odpich pro úvahu nad mezilidskými vztahy. V několika vztazích zaznělo, jak se změnila role člověka ve světě od středověku dodnes, jak se někdejší zakotvenost v pevném řádu přes protestantský důraz na lidskou individualitu a bezprostřednost vůči Bohu přetavila v totální nezakořeněnost. Podíl na tomto posunu nesou masová média, která svévolně pomáhají k tomu, že svět ovládá Duch manipulace a instrumentalizmu. Jako ilustraci paní Fišerová vytáhla časopiseckou stránku, kde reklamní slogan hlásá: „v jednoho boha věř, jmenuje se výdělek.“ Frommův odkaz vyzdvihla při popisu lidských vztahů, které se stále více podobají vztahům mezi věcmi. My máme hledět na to, aby se naše intimní nestalo veřejným, jsme totiž vyvoleni k vnitřnímu životu. Unitářské „tak se staň“ by se dalo chápat jako křesťanské „amen“.

Po společné písni jsme přijali něco na způsob požehnání – máme být dunícím kovem – a po posledním zpěvu, tentokrát italsky se vskutku zaslouženým potleskem, jsme byli všichni pozváni ke stolům s keksy a teplými nápoji. Vytvořily se dvě skupiny. V té čajové jsme zpovídali pravidelnou účastnici a z diskusní těsně před naším odchodem přispěchal muž s memorandem k zaslání komerčním te-

levizím a jejich radě. Podepsaní žádají konec dlouhodobého vysílání pořadů o kterých byla dnešní promluva. „Nepodepíšu“, řekla jedna účastnice. „Podepíšu“, odvětila druhá.

Členka obce

Bible se během shromáždění sice nepoužila, „ale je to tak hluboká studnice dobových pravd, že se inspiraci stejně nevyhnete. Tolik vhodných obrátů se z ní dá vylovit...“, uvedla naše pravidelná účastnice. Podobně během shromáždění jedinkrát nezaznělo slovo Bůh. Jsou tedy unitáři vůbec náboženským systémem? „Jsme skupinou otevřenou všem lidem a tolerantní vůči všem názorům. Kdyby se u nás mluvilo o Bohu, skupina se rozpadne, protože by se jeden intimní vztah k jedné ideji Boha, např. trojiční, porovnával s ideou jinou. Na místo Boha se lépe hodí energie, řád, Duch. Takže ani *bohoslužby* není úplně přiléhavý název pro naše nedělní sezení.“ Skupina mládeže sice unitářům chybí, ale „každý úterní podvečer se konají zajímavé přednášky na podobně aktuální témata, jako je Ústava EU, nebo dnes zmiňované VyVolení.“ ■

Pražský sbor na Jižním Městě je projektovým partnerem sousedního Azylového domu pro matky a rodiny s dětmi. Spolupráce probíhá na osobních i oficiálních úrovních a jedním z jejich projevů jsou biblické hodiny pro dvě desítky předškolních a školních dětí. O jejich přípravu a vedení v prostorách azylu se již přes

dva roky starají odrostlí mládežníci: „Potíž, na kterou narážíme, je, že děti nevyrostají v křesťanských rodinách. Děti neznají ty základní pojmy, třeba Ježíš a bible.“ Zároveň se mládežníci musí vyvarovat jakéhokoli náznaku evangelizace. „Biblické příběhy převypravujeme jako pohádky. Vyjevujeme polaritu dobra a zla. Modlitbu vkládám, ale nemůžu k ní nutit. Nejsme nedělka, to je jasné. Spíš se snažím předat nějaké hodnoty,“ říká dlouholetá animátorka programů pro děti.

Kolektivní příprava neprobíhá, vše zvládají pomocí nástěnky, kde jsou vyvěšené příběhy na jednotlivé týdny, zbytek se zvládá po mailu. Omalovánky Zdenka Šorma a přiléhavé texty jsou hlavní pomůcky pro udržení dětské soustředěnosti. „Stejně pak musíme hrát něco zábavného, aby děcka vůbec chodily.“

Co na biblické programy říkají dětští klienti? „Jo, baví mě to, děláme soutěže, vybarvujeme ty listy, povídáme si o Marii, ty velký zpívaj. Dobrý.“ ■

MOJE OBLÍBENÁ BIBLICKÁ PASÁŽ

PŘECHOD PŘES MOŘE

Ex 14, 21-22: „Vody byly rozpolceny. Izraelci šli prostředkem moře po suchu. Vody jim byly hradbou zprava i zleva.“

Je mnoho biblických pasáží, které člověka nabádají, poučují, dojmají, rozesmávají, hluboko se dotýkají... Ale tahle mě vysloveně fascinuje a naplňuje skoro hrůzou. Ano, je to jako z hollywoodského velkofilmu, a taky jsem tuhle spektakulární scénu viděl na plátně několikrát zpracovanou. Ale vždycky to bylo takové jalové, člověk si to musí pořádně představit: Mojžíš máchne holí, drobné vlnky se změní v mohutné vlnobití, moře se rozestoupí, vyděšení Izraelci se svými vozy a zvířectvem se pustí do koridoru, kde jim jediným světlem je mihotání jejich pochodní a v dálce konec „vodního tunelu“, kde blízko nich plují mořské potvory jakoby v akváriu, ale neodělené žádným sklem.

Moderní archeologie suše tvrdí, že došlo patrně k jakémusi odlivu a pak protržení přírodní hráze. Jako by se musel racionálně zdůvodňovat Boží zázrak. Jako by nebyla pravda, že „láska hory přenáší“ a že „víra uzdravuje“. Tak proč by se nemohlo rozestoupit moře a pustit lidi ke svobodě? Žijeme v době, kdy se neustále dokazuje, že zázrak není zázrakem. Ale tohle, i kdyby to byla jen metafora, je úchvatná... ■

Zdeněk Bartoš
divadelní režisér
a novinář

Když jsem ho poprvé potkal na jakémisi oficiálním odpolední, představil se jménem (říkajme mu třeba Paul) a na dotaz po profesi odpověděl, že je misionář a učitel náboženství z New Jersey. Došla mne překvapila má automaticky alergická myšlenka – a jéje, nadšený znovuzrozený Američan přijel do pohanské Evropy dělat kazatele a obracet na víru nás, staré dobré tradiční protestanty.

S malým odstupem jsem přemýšlel, proč se ve mně ozval tak podrážděný tón, když jsem slyšel slovo „misionář“. Nejdříve mne napadlo: proč jezdí sem? – vždyť přece s misí se vždycky jezdilo z civilizace do divočiny. Považuje Středoevropany za divochy? A taky snad nejsme žádní pohani!? Pak mi přišlo na mysl, že to spíše bude tím, že pod slovem misie se mi vybavuje „obracení na víru“ – pochopitelně nechci, aby mě někdo obracel, ve víře nebo na ni, moje cesta je moje cesta a vůbec, nejsem palačinka. Toho už tu bylo, násilného obracení. Příběhy z kolonizované Jižní Ameriky o přijímání křtu s nožem na hrdle jsou dostatečně nechutné. No, s nožem by Paul asi na nikoho nešel, vypadal vlastně velice sympaticky a mírně – až nesměle. Ale určitě by brzy začal mluvit o tom, jak špatně věříme! A začal nám ukazovat „pravou“ cestu!

Ještě později jsem si vzpomněl na setkání s americkými misionáři na pardubickém nádraží asi před čtyřmi lety. Oslovili mne anglicky, asi pod dojmem basy na mých zádech, jestli jsem muzikant, dali jsme se do řeči, pak se skrže to začali vyptávat na víru, jestli jsem křesťan tradiční, nebo „newborn“ (znovuzrozený). Vyplynulo z toho, že být tradiční není to ono, je to škoda, jelikož Pánbůh s námi chce mít vášnivý milostný vztah. „No, představ si, jak toužíš po nějaké krásné dívce – tak podobně po tobě touží Bůh...“ Vůbec neposlouchali, co jim říkám, jen do mě hustili, jaké je to s Ním krásné. Bylo mi z toho nevolno. Vždyť víra je přece intimní věc, niterná záležitost každého člověka, ani s rodiči

nebo sourozenci jsme o tom nikdy nějak konkrétně nemluvili, tak proč bych o tom mluvil s nějakými cizinci na nádraží? Něco tak křehkého a zranitelného jako můj vztah k Bohu ani moc nepatří do lidské pusy, mluví se o tom vlastně ještě hůř než o sexu. A že si někdo vezme jako svůj životní úkol o ní hovořit s cizinci? Přinejmenším podivné. Svědčit mají naše životy, náš dobrý příklad, ne naše slova! Tak se to ve mně všelijak bouřilo. Ale po čase jsme se s Paulem blíže seznámili. Povídal jsem mu o tom, jak se Čech (český protestant) cítí, když slyší o americké misii v Evropě. Hodně jsme o tom mluvili a mě začalo postupně docházet, jak jsem byl vedle. Opravdu nejsme divočina. Ale, upřímně, pohanů je u nás stále moc a moc, vlastně za posledních dvě stě let víc a víc. Další věc – být tradiční křesťan v USA znamená chodit do kostela a modlit se proto, že by vás jinak sousedé či kolegové pomluvili (takový problém u nás málokdy nastává...). Proto se mne tehdy na to ptali v Pardubicích – narozdíl od Paula byli opravdu mimo, nevěděli o české kultuře asi nic. On jako samozřejmý předpoklad bere naučit se řeč lidí, se kterými žije, skutečně žít s nimi. Když jsem se ho ptal, co je jeho cílem, popisoval zkušenost z jednoho malého města v jihovýchodní Evropě. Když tam se ženou a dětmi přišli, nefungovalo v okruhu mnoha desítek kilometrů ani jedno křesťanské společenství. Po osmi letech opouštěli místo, kde se dnes k bohoslužbám pravidelně schází padesát lidí. Žádnou Paulovu biblickou hodinu jsem nezažil, rozhodně ale je člověk nadaný spíše k naslouchání než k mluvení o sobě nebo mluvení o někomu. V těch několika rozhovorech mne oslovil svou otevřeností, odhodlaností a jistotou například v některých etických otázkách. A důvěrou, že tam, kam jde, jde ne ze své vůle, ale poslán Kristem, aby kázal Jeho evangelium. ■

Eliško, jak teď vnímáš rok zveřejňování soukromé korespondence?

Rok je strašně dlouhá doba a zrovna v tomto roce jsme měli velkou krizi. Uvědomuju si, že přesto, že moje dopisy Šimonovi byly vždycky autentické a pravdivé, moc se to do nich nepromítlo. Myslím si, že jsem začala cítit něco, co je pro mě hrozně nové, totiž pocit, že mám za něj zodpovědnost. I když jsem měla někdy utkvělou představu, že on je viněn, tak jsem najednou cítila, že je mojí součástí a že bych vlastně shazovala sebe, protože on už není jen „ten někdo“. To jsem zjistila v průběhu psaní. Vůbec jsem netušila, že budu mít takový stud otevřeně říct některé věci, i když jsem často popisovala mnohé jiné a možná intimnější záležitosti.

Takže jsi hodně filtrovala svoje prožitky?

Ano, ale když už jsem něco napsala, tak to bylo stejně pravdivé a autentické jako to, co jsem psát nechtěla.

Myslíš, že to psaní mělo i zpětně nějaký vliv na vnímání vašeho vztahu?

No, pro náš vztah ani tak ne. Kdybych ale některé věci nebyla napsala, nikdy bych netušila, že jsem toho schopna s takovým klidem a nadhledem. Některé věci z minulosti jsem najednou dokázala vyjádřit bez prudkých emocí. Ale myslím si, že pro vztah jako takový to velký význam nemělo, mělo to spíš vliv na mě, na mé sebepoznání.

Když jsi Šimonovi psala, mluvila jsi o tom s Karlem? Překvapily ho některé věci?

Vždycky jsem mu to dala přečíst a on nikdy neprotestoval. Moc si vážím jeho názoru, takže jsem chtěla, aby to četl.

Možná to bude znít absurdně, ale jeho ani tak nepřekvapilo to, o čem píšu, protože jsem i jinak strašně otevřená, ale to, jak jsem literárně schopná. Asi to pro něho bylo příjemné poznání, protože psané slovo je pro něj hrozně velká hodnota. A myslím si, že to je jedna z dalších věcí, pro kterou mě teď má víc rád.

Však on se mi tebou taky chlubil... Díky za rozhovor.

PŘÍBĚH DEVÁTÝ

Luboš Kratochvíl

Náš dvojdomek spravedlivě rozdělený úzkým průchodem znali už staří Číňané. Stovky, tisíce, statisíce a snad i miliony krystalků běhaly úzkou branou mezi jeho síněmi dřív, než Kristus přišel na zemi. V našem světě spojených nádob platí víc než kde jinde – jednou jsi dole, podruhé zas nahoře. Ale paradoxně jsi-li dole, patří ti všechno v domě. Ale za minutu, za dvě, někdy ale třeba až za hodinu nemáš nic. Kromě naděje, že zasáhne něčí ruka a všechno

se zase obrátí. Všichni se v tu chvíli začnou cpát k východu, ale úzkou branou to jde jen pomalu, zato jistě. Minutu, dvě, někdy i hodiny trvá, než ti to dojde.

Správné řešení příběhu osmého z č. 9/05 je nůžky.

Uhádlí jste, kdo jsem? Napište na adresu redakce do 30. prosince 2005. Vyrovaný výherce dostane dárek. ■

„Mirabilis – občanské sdružení pro podporu asistenční služby nabízí stolní Kalendář Mirabilis 2006. Každý měsíc má svoji kresbu od postiženého dítěte, kalendárium a verš z knihy Přísluví (Kazatel). Cena je 100,- Kč (sponzorská dle uvážení). Zakoupením podpoříte přímou práci s postiženými dětmi a jejich asistenty. Objednat lze na info@mirabilis.cz nebo telefonicky 261214209 nebo 737740019. Děkujeme. Více také na www.mirabilis.cz.“

SOUTĚŽ

Šimone, jak se na to tvoje žena dívala, když jsi jí řekl o nápadu zveřejňovat autentické dopisy o manželství?

Přesně už se nepamatuju, ale myslím, že jí to celkem pobavilo. Vždycky s chutí četla, co mi Eliška píše i co jsem jí odpovídal. Docela mě to překvapilo, protože já až moc často prozrazuju druhým lidem ze svého soukromí víc, než je zdrávo. Dokud se to týkalo jenom mě samého, tak to bylo jedno. Teď už to „moje“ není jenom moje a tak si moc cením, když mě Markétka učí, co můžu říct a co ne. Stejně to pořád dobře neumím.

Dalo Ti dopisování něco kromě toho, že se mohl realizovat tvůj sklon k exhibicionismu?

No, předně je moc krásná věc si s někým pravidelně vyměňovat promyšlené a hluboké dopisy. Je jedno, jestli soukromě, nebo veřejně. Emailu často chybí právě ta promyšlenost, námaha, se kterou to psaní člověk dává dohromady. Myslel jsem při tom víc na Elišku a Karla než na sebe a byl to zajímavý pocit. Taky jsem se musel naučit odlehčit věci, které by jinak měly ten-

denci mě spíš trápit. Ale z exhibicionismu mě obviňovat nemusíš.

Tak proč ses teda do toho nakonec pustil?

Nevím. Asi se mi líbil tvůj nápad nabídnout něco neotřelého a provokativního. Docela souzním s rozpačitostí nad články odborníků, kteří z nadhledu svého věku a profese faráře nebo psychologa dávají mladým dobré rady. Jistěže jsou ty rady dobré, někdy k nedocenění, ale stejně je člověk nemůže úplně pochopit, dokud se sám v něčem nevykoupe. Zkušenosť je nepřenositelná, ale příběhy se dají sdílet. Tak jsme to zkusili, no.

Jsou témata, o kterých bys nebyl schopen takhle psát?

Určitě. Jednou jsem někde přezíravě prohlásil, že nechápu, proč se tolik ze všech mládežnických diskusí točí kolem sexu. Víš, jako že se redukuje problematika předmanželského soužití na pohlavní život a tak. Teď vidím, jak podivně závisí pocit štěstí na tělesné blízkosti. Ale o tom se fakt psát nedá.

Tak možná jindy. Díky. ■

SMS RECENZE

FILM

Stesti;Sceny i film konci jinak,nez ocekavate=bortí predstavy o filmech;Super herecky vykony;Stesti jsem ve filmu nenasel.Snad jen, ze muj zivot je jiny.TGa

Kdyby to nekdy bylo v TV:HAPPY END-od smutneho narozeni na popravisti az do stastne smrti v kolebce.V hl.roli Mensik,rezie Lipsky.Stara komedie pozpatku,uzasna.

HUDBA

Klec;byla Ve Stary Pekarne;Prazska skupina,hraje styl klezmer-nevite co to je?Ne-vadi.Ma to rytmus,stavu,text i hudbu*Udrzi vas ve varu,nez se Trabandi vrati!TGa

Dick O' Brass;tvrdší keltska,irska,bretanska hudba aneb dudy a metal, bombarde a rock + fletna a housle akusticka kytara a harfa=super odvaz!Kazdy mesic v klubu Kain!TGa

KNIHA

Přečtete si knizku Divoci a zli, od Jiřího Kulhanka! - zivi umiraji, mrtvi oživami! Ale neveste hlavu, hlavni hrdina je neprustrelny :). Skvela fantasy. Longer

Czeslaw Milost:Traktaty a prednasky ve versich.Mezi duchovni poezii a socialni filozofii.CM je nositelem Nob.ceny za lit.(asi za hloubku ale srozumitelnost:o)

Vaše SMS recenze na filmy, knihy, muziku a jiné můžete zasílat na tel. číslo 775062896

Napadá mě, že bychom v sakristii kostela mohli zřídit malou expozici. Byla by sestavená z věcí, které jsme našli v parku, kde stojí náš kostel i naše fara. Expozice by byla neustále doplňována. Přemýšlím o nalezených věcech v kontextu sakrálního prostoru, kde byly nalezeny. Jako praktikující znovuzrozený křesťan ve všem hledám teologické souvislosti. A představuji si, dříve než věc předložím našemu staršovstvu, jak by mohly vypadat popisky, resp. komentáře pod jednotlivými exponáty:

Obaly od bonbónů, žvýkačky, papírové kapesníky

Exponáty jsou doposud v hojné míře zastoupeny především na přístupové cestě ke kostelu. Zvláště v neděli, cestou na bohoslužby, mě napadá překlad kralických bratří: „Jako smetí tohoto světa učinění jsme...“

Krabicové víno bílé

Občasný nález u laviček před kostelem je nám dokladem toho, že neznámý kolemjdoucí se v místě zastavil, usedl a s pohledem upřeným na svatostánek meditoval o Ježíšově účasti na svatbě v Káni Galilejské.

Krabicové víno červené

Totéž jako předchozí. Nicméně někteří badatelé se odvažují doufat, že pocestný rozjímal o velikonočních událostech. Mnozí nám říkali, že náš kostel má neobyčejnou duchovní sílu.

Nedopalky cigaret

„I ucítil Hospodin libou vůni a řekl si v srdci: Už nikdy nebudu zlořečit zemi...“ Existuje ale i druhá možnost výkladu: „Jedněm jsme smrtonosnou vůni vedoucí k záhubě, druhým vůni životodárnou vedoucí k životu.“ Co přesně měl návštěvník kostela na mysli se pravděpodobně již nedozvíme.

Starý zimní kabát, tepláky, několik tri-

ček různé barvy

Na jednom místě v igelitové tašce byl učiněn tento ojedinělý nález. Vše nasvědčuje tomu, že na faru v minulosti přišel neznámý host s žádostí o košili a bratr farář pamětliv výroku Páně (Mt 5,40) mu daroval i svůj kabát a nejen ten...

Krabička od prezervativů

Předpokládáme, že dvojice mladých lidí si spolu četla Šalomounovu Píseň písní nebo Pavlův hymnus na lásku z listu Korintským 13 kap. Je dobré číst společně Bibli a o přečteném také hovořit.

Sklenice se zavařenými klobásami a další již prázdné sklenice

Objev byl učiněn zcela náhodně na schodech kostela. Stali jsme se tak svědky zázračného nasycení. Původně zde nebylo nic, přesto se mnozí nasýtili a ještě dosti zůstalo. Evangelium je kniha stále živá.

Psí výkaly

Nález v místě víceméně obvyklý i když poněkud trapný. Přesto nás v této souvislosti mohou napadnout slova apoštola Pavla, že „všechno ostatní pokládá za nic“ doslova za „výkal“, kraličtí překládají za „lejno“ (řec.skybalon), neboť to, že získal Krista, je mu nade všecko.

Umělé zuby a zvrátky (promiňte)

Že by se některý z členů sboru chtěl vyjádřit k nedělnímu kázání našeho duchovního pastýře? Ale co ty zuby? Je těžké žít s nezodpovězenými otázkami... ale dospělá víra by i toto měla unést.

A potom že naše společnost je nenáboženská...!

JÁ!?. ANEB O SEBEVĚDOMÍ

Petr Hrudka s přispěním Jana Hrudky

Malé ohlédnutí za sebou samým při Sjezdu ve Žďáře nad Sázavou

Nebyl jsem si jist tématem letošního Sjezdu. Já! Já? Já. Kdože? Cože? Že by sebevědomí? Co to je? Uvědomil jsem si, že je tím myšleno sebevědomí, ale Já! Já? Já. Nakonec jím bylo Já!?

Ale kde je moje Já? Po příjezdu na místo Sjezdu jsem jej hledal, po cestě mi pomohly žluté plakátky přilepené na sloupech, dovedly mne až k samotnému místu, našel jsem se a nejen já.

Hledal jsem se i v Domě Kultury, byli tam lidi a mezi nimi - já. Šel jsem k příjmu, kde byli mí přátelé: „Jsem tady“. Moje sebevědomí mě doběhlo, od vlaku. Dostal jsem obálku se svým jménem, uvědomil jsem si, že sem patřím; v obálce byla vstupenka do kina a stravenky do jídelny. Na ruku mi přilepili červenou pásku, abych o sobě věděl, totiž kde budu v noci spát. Ale co do té doby? Rád bych potvrdil svoji existenci, chtěl jsem tričko s logem Sjezdu, Já!?, značky M, pánské, neměli ho, jsem ještě malý. Šel jsem si dát věci do školy a najít si místo na spaní. Tam bude mé Já v noci. Sebevědomí (na mě) bude čekat v jídelně. Doufám.

Hledal jsem sebevědomí při kupování trička, mělo mít značku M. Nemělo, škoda (jen dívky byly IM nebo IN?). Musel jsem se spokojit s L. Počal jsem se tedy hledat jinde, v tričku jsem se ztrácel.

V sálu kulturního domu, v „srdci“ Sjezdu, nás „všechny“ přivítal Martin Balcar, vzpomněl i na Kutnou Horu a jeho touhu. Ouha. Na pódium přišel i starosta Žďáru nad Sázavou, přiblížil nám historii města, octli jsme se ve středu republiky. Moje Já se počalo dělit na české a moravské, jeho možná taky, s kancelář v Čechách, a bydlištěm na Moravě. Sebevědomý člověk. Ale co moje vědomí? Rozpolcené není, pořád jsem v České republice a užívám si kusu Moravy.

Po úvodní pobožnosti byl muzikál čá-

slavské mládeže Pokušení. Už jsem ho viděl, ale až teď jsem v něm našel i kus svého Já. Kde bylo? Hned u sebevědomí, na konci...

Páteční večer zakončila Kristýna Červinková. Já jsem ho zakončil úlehlem do spacáku, zatímco sebevědomí na mě čekalo v jídelně... v podobě snídaně.

V sobotu dopoledne se mi při pobožnosti sebevědomí navýšilo. Super. Po pobožnosti přišel Jan Keřkovský s přednáškou o sebevědomé víře. Vědomí sama sebe počalo gradovat, jo Já!

Á bum! Co je sebevědomí, když se tam ani já nevedu? Přišel jsem, ale pozdě, obsazeno, nezapsán, šel jsem spát. Byl jsem unavený a... nemocný, sebevědomí slezlo, teplota vylezla.

Bylo mi bídně, po obědě, který jsem spíš jen ochutnal, jsem šel do kina na Muže, který zabil, uvědomil jsem si, že tu stále jsem a jsem to Já i se svými přáteli. On tam taky byl, přijel, viděl, potkal, poznal, se svým (sebe)vědomím, pomáhal, dělal, co mohl, zachránil a byl to Já!?. Muž, který zabil, zbavil se toho, že zabil? Spíš udělal velké kroky ke svému uvědomění, uchopil a pochopil.

A kam dál? Let's go dirty! K DJ Moukovi, Marku Moškořovi. Já tu stále jsem a bavím se.

Jakoubek, v kostele sv. Prokopa a jeho koncert, chorály z Taizé, kancionály, spirituály, uklidňující, povzbuzující, příjemné, pěkné, vtipné. I tady je kus mého já.

Vyvrcholením dne byl koncert Veselé Zubaté. Já jsem s horečkou ležel u zdravotnice. A moje sebevědomí? Nikde, nechal jsem ho na povolanějších. Mé blízké i vzdálené nabíjeli veselí zubatí a dobil je svým zakončením dne Michal Samiec. Děkuji za péči, jakou jste mě stabilizovali. Já tu stále jsem, i když jen zčásti, angína pomalu ničí mé sebevědomí.

A jedu domů, do postele, stonat. Já! Já? Já. ■

Za uplynulý rok jsme si představili osm současných českých spisovatelů. Těchto osm jmen byl pouze můj subjektivní výběr z několika desítek až stovek autorů, kteří pravidelně vydávají svá díla a ke kterým každoročně přibývá několik debutantů. Loni na podzim vyšla *Antologie nové české literatury*, ve které si editoři Radim Kropáč a Karolína Jirkalová vytkli za cíl uvést autory poezie i prózy, kteří debutovali po roce 1994. Z mého výběru chybí v antologii pouze tři autoři – Pavel Brycz, neboť jeho první kniha povídek *Hlava Upanišády* vyšla již roku 1993, Emil Hakl, který publikoval své básně již od roku 1991, a Tomáš Hokeš, kterému jeho první román *Malý bůh* vyšel pravděpodobně až po uzavěre antologie. Vážnými a skvělými autory jsou samozřejmě i starší spisovatelé, které jsem v tomto seriálu záměrně opomíjel, například Jiří Kratochvíl, Michal Ajvaz, jehož poslední román *Prázdné ulice* získal Státní cenu za literaturu, nebo Jáchym Topol, kterému nyní vyšel další román *Kloktat dehet*, další.

Někteří z autorů, se kterými jsme se tu seznámili, od doby napsání článku rozšířili svoji bibliografii. V pátek 21. října vyšel nový román Miloše Urbana *Santiniho jazyk* o hledání univerzální reklamní věty. Román je možno číst jako volné pokračování *Stínu katedrál*, formátem i grafikou z pera Pavla Růta se řadí po bok celé Urbanovy „trilogie“, sám autor na toto poukazuje s humorem sobě vlastním když v přiloženém seznamu knih, které byly zdrojem informací a inspirace, najdeme také právě *Stín katedrál*. Miloš Urban je rovněž zastoupen v téměř všech knihách povídkové edice nakladatelství Listen, kterých už je téměř deset (*Usměj se, Lízo, Možná mi porozumíš, Schůzky s tajemstvím* a další). O tři dny později než *Santiniho jazyk*, v pondělí 24., vyšel také nový román Petry Hůlové *Cirkus Les Mémoires*, jehož děj se odehrává v New Yorku, prolíná se zde ale více příběhů

z odlišných světů. Jaroslav Rudiš spolu s Jaromírem 99 dokončili komiksovou trilogii Aloise Nebela dílem *Zlaté hory* a David Ondříček natáčí film *Grandhotel* podle Rudišova scénáře, ze kterého také paralelně vzniká nový román. Jan Balabán vydal druhé trochu pozměněné vydání románu *Kudy šel anděl* a patří do sedmičky autorů, kteří společně vydali sborník *7edm*.

Z dalších autorů bych zmínil například Karla Kunu, jediného žijícího představitele kunismu, jehož povídky možná někteří znáte už z Evangelického kalendáře. Knižně je vydal ve sbírce *Cesta do Malšic*. Velké nadšení u kritiků i čtenářů vyvolal Martin Šmaus svoji letošní prvotinou *Děvčátko, rozdělej ohniček*. Mezi současné české spisovatele patří samozřejmě také evangelický farář Petr Pazdera Payne, který letos vydal další soubor povídek *Figury, figurace, figuranti a figuríny* a *Cirkus Hippolyt / Le Cirque Hippolyte*. Další oceňovanou autorkou je Anna Zonová, především díky svému románu *Za trest a za odměnu*.

Pro základní informovanost o dění v literatuře doporučuji pravidelně sledovat internetové stránky jednotlivých nakladatelství (Argo, Torst, Host, Petrov a další, právě Petrov ale k 31. prosinci končí svoji vydavatelskou činnost), internetový obchod Kosmas.cz, Portál české literatury www.czlit.cz a web *Iliteratura.cz*. Vychází také řada literárních časopisů, ku příkladu *Aluze* nebo *Revolver revue*, nejvíce jsem si oblíbil brněnský *Host*. ■

Futsalový turnaj o Kutnohorský pohár se stal již tradiční listopadovou akcí poděbradského seniorátu. A stejně tradiční je i vítěz celého turnaje – i 3. ročník turnaje vyhrál Real Optimus z Prahy. V Kutné Hoře se 19. listopadu sešlo přes 50 futsalistů z 8 týmů ve věkovém složení od 8 do 40 let, z ČCE, ŘK i nevěřící a všichni si to pořádně užili. Konečné pořadí týmů:

1. **Real Optimus** (Pražský seniorát)
2. **Dragons** (Kutná Hora)
3. **Dynamo Polabí** (Poděbradský seniorát)
4. **Inkvizitors** (ŘK Kutná Hora)
5. **Enemy teritory** (tým poskládaný z futsalochtivých hráčů na místě)
6. **Znova Vrchlabí** (FS ČCE Žižkov II + Vrchlabí)
7. **Moravští Bratři** (FS ČCE Odry)
8. **Peklo Polabí** (Poděbradský seniorát)

Možná jste někteří z vás zažili některý z předchozích seminářů, které se za poslední dva roky konaly. Proto se asi ptáte, s čím převratným v tuto chvíli přicházíme. Prostě seminář v Herlíkovicích – nic nového. Ale on v něčem naprosto nový byl.

V půlce listopadu, kdy nám v horách napadlo prvních třicet centimetrů sněhu, se sešli účastníci prvního dílu semináře pro práci s mládeží. Seminář pro pracovníky s mládeží se totiž stal dvouletým (čtyřdílným) seminářem, v rámci něhož se probere převážná většina témat, které by pracovník s mládeží měl znát. Od teorie k praxi. Od věrouky přes osobnostní znalosti, práci se skupinou až po legislativní nutnosti. A samozřejmě spousta praktických dovedností při pří-

pravě programu, her, táborů, víkendů setkání apod.

V Herlíkovicích se nás sešlo dvacet, vedení chtivých nejen evangelíků, a hutný program, který byl zaměřen nyní na osobnost vedoucího, autoritu, práci s Biblií, seznamováním se s kulturou mladých a na týmovou práci, naplnil snad všechna očekávání. Odvážuji se tak psát i proto, že prakticky všichni chtějí v rozjetém vlaku jet i k další zastávce.

Protože se jedná o ucelené čtyři díly, které se doplňují, ale nenavazují na sebe, je možno přistoupit kdykoliv. Termíny jsou vždy na jaře a na podzim (nejbližší seminář bude 28.4.-1.5.2006).

Pokud uvažujete o účasti na semináři, a tento první jste propásli, nezapomejte, určitá šance na několik míst je tu ještě. ■

FAKULTA NENÍ POSVÁTNÝ PROSTOR Tomáš Groll

ROZHOVORY
SE
STUDENTY
VYSOKÝCH
ŠKOL

Studium teologie v dnešní době připadá často lidem tajemné a mnohým nesmyslné. Pavel Hanych, student 3. ročníku Evangelické teologické fakulty, svými odpověďmi v následujícím rozhovoru zbavuje studium teologie tajemna a navíc je patrné, že pro tohoto bohoslovce má studium i dřina farářina smysl.

Proč jsi šel na teologii?

Moje rozhodnutí určité ovlivnilo rodinné prostředí a prostředí „domácího“ strašnického sboru ČCE. Tehdy jsem se dozvěděl, že studium i to, co snad přijde potom, bude dost náročné, ale zároveň jsem nabyl pevného přesvědčení, že bych asi těžko našel obor, který by byl smysluplnější, totiž mluvíme-li o tom nejhlubším smyslu věcí.

Jak se tvářili nebo tváří tví spolužáci ze ZŠ nebo SŠ na to, že studuješ ETF?

Mí blízcí přátelé z gymnaziálních studií mě znali a znají za tu spoustu let dost dobře, proto je to, myslím, nijak nepřekvapilo. Někdy však zaznamenávám překvapivé reakce, rozpaky či zděšení ze strany lidí v mém okolí. Chvillemi je to zábavné. Kolikrát jsem už slyšel „Ježíšmarjá, co tě to popadlo?“ Mnozí se vyptávají, jak jsem připraven na život v celibátu, jiní o mně mluví jako o „tom, co studuje na anděla“ a od známého, který podniká v pohřebnictví, jsem už dokonce dostal nabídku spolupráce. Z toho lze vyčíst, že informovanost veřejnosti o tom, co je a co také může být studium bohosloví, je dosti nízká. Škoda.

Na co by se měl uchazeč o teologii připravit?

Určitě na to, že fakulta není posvátný prostor, kde všichni chodí se sepjatýma rukama a očima obrácenýma k nebi. Je to místo otevřené církvím, náboženstvím, názorům. Někteří dokonce mají za to, že až moc. Čeho si na fakultě velmi cením, jsou dobré vztahy mezi studenty navzá-

jem i mezi profesory a studenty. Od svých přátel, kteří studují na velkých fakultách vím, že náročnost studia spočívá rovněž ve schopnosti přizpůsobit se často neblahým podmínkám, které profesori i studenti sami mezi sebou vytvářejí ve svých vztazích. S něčím takovým jsem se na fakultě neseťkal. Snad je to dáno oborem studia, snad také velikostí naší fakulty. My tu na rozdíl od jiných nebojujeme o omezený počet postupových míst. Uchazeč by měl taky vědět, že zdaleka ne všechno ho fakulta naučí. To už vím teď, i když nejsem ani v půlce studia. A není to chybou fakulty. Některé věci – a kolikrát dost zásadní – si člověk musí prostě osvojit až v praxi.

Slyšel jsem taky názor, že na teologii se hlásí lidé věřící, kterým je studiem víra rozmetána, aby nakonec v pátáku jim byla zase poskládána dohromady. Je na tom něco pravdy?

Někde jsem zaslechl, že jeden z dřívějších velkých a uznávaných profesorů fakulty prý říkával studentům, že každý by měl něco takového zažít. A teprve když takovou krizí projde, objeví ve věcech víry a teologie dosud nepoznané. Já jsem nějakou zásadní krizí zatím neprošel, tak nevím, jestli mám něco podobného očekávat s obavami či snad nadšením...

Jsi ve třetím ročníku, máš za sebou zkoušky ze tří mrtvých jazyků. Máš už vyhráno?

Může mít teolog vůbec někdy vyhráno? Ne, vyhráno určitě nemám. Na druhou stranu – jazyková smršť v úvodu studia je za mnou a musím říct, že po odvalení tří, vlastně čtyř jazykových balvanů se mi na fakultě dýchá jaksí volněji.

Jaký má smysl studovat tři mrtvé jazyky? Znáš lidi, které právě jazyky od teologie odradily nebo se jim staly při studiu osudnými.

Téma jazyky a naše fakulta, to už je evergreen skoro jak Temelín nebo policejní

zásah na Czech Teku. První dva roky studia jsou v tomto směru opravdu velmi náročné. Zvláště pak předsemestrální intenzivní kurzy... z hebrejštiny už jsem skoro i chodil pozadu. Svůj smysl to má. V biblistice, v práci s texty, v exegezích, mnohde jinde. Teď ve 3.ročníku si to trochu začínám uvědomovat. Na druhou stranu je třeba zmínit, že leckterý z těch, o kterých si myslím, že by byli dobrými faráři, to kvůli jazykům vzdali nebo vzdát museli. To je velká škoda. Otázkou tedy zůstává, zda a jak změnit strukturu jazykové výuky. Odpověď však neznám, to říkám na rovinu.

Co člověk může dělat po škole, když nechce být farářem?

Zdaleka ne každý opravdu do církevní služby zamíří. Do ČCE konkrétně směřuje každý rok asi 10-14 vikářů. Vzhledem k tomu, že na ETF člověk získá plné humanitní vysokoškolské vzdělání, jsou uplatnění absolventů velmi rozmanitá. Slyšel jsem, že třeba mnozí působí ve státní správě.

Čím chceš být ty?

Kdybych teď řekl naplno, že jsem rozhodnut stát se farářem, bylo by to dosti velkohubé. K tomu, aby se tak stalo, je stále ještě dlouhá cesta. Ovšem vím, že po téhle cestě už nějakou chvíli kráčím, že nekráčím sám, a že ta cesta má viditelný cíl. Tím cílem je předně ten smysl, o kterém už byla řeč, třeba právě v konkrétních rozměrech farářské práce.

Máš nějaký farářský vzor?

Když to tak zvažuju, tak jich mám dost. Dost takových, jejichž práce a přístup jsou mi blízké a v tomto smyslu mi jsou vzorem. Tím největším farářským vzorem, který mi hodně dal nejen do studia a praxe, ale i do života, je náš strašnický Pavel Klinecký.

Asi chceš být dobrým farářem, že. Jak vypadá dobrý farář?

Tys zřejmě chtěl, abych vypadal jako ten, co sežral moudrost světa... Počkej – tohle jsem někde slyšel: Dobrý farář je dobrý kazatel, dobrý pastýř, dobrý

učitel a taky dobrý manažer. To zní jak z teleshoppingu. Ale já s tím souhlasím a líbí se mi to.

K faráři na sboru patří i paní farářová, na kterou jsou zvláště na vesnických sborech kladeny veliké nároky. A farářská rodina sice už není takovým pojmem, vzorem chování jako kdysi, přesto je i nadále v září reflektorů a stává se předmětem mnoha hovorů. Jsi připraven se s tímto vyrovnat?

Máš pravdu, že v minulosti uznávaná a ctěná trojice starosta-učitel-farář už dnes trochu vyšla z módy. Na druhou stranu takový farář je pořád veřejná osoba. Osoba, která má stále dost velkou autoritu. A to, myslím, i před lidmi mimo církev (takové to „co kdyby ten Pánbůh přece jenom byl?“). Tohle všechno je značná odpovědnost. To si uvědomuji a neustále jsem s tím sám v sobě konfrontován při úvahách o budoucnosti. Farář musí jít vzorem, i když ví, že není o nic lepší než inženýr Jiří nebo traktorista Franta. K tomu patří, jak říkáš, i to dobré rodinné zázemí. Zkušenosti mých známých farářů jednoznačně ukazují, že farářova manželka není jen ta „paní farářová“, co se stará o domácnost a učí v nedělní škole. Že je to taky osoba, která na sobě nese velkou část zodpovědnosti farářského povolání. Která se svým manželem sdílí každodenní otázky a pochybnosti nad tím vším, co dělá, která mu je oporou a povzbuzením.

Blíží se Vánoce. Je to nějak cítit na fakultě? ETF je společenstvím převážně věřících studentů i profesorů. Projevuje se to nějak?

Fakulta je možná společenstvím převážně věřících studentů a profesorů, ale spíš ze všech stran zní, že se cítí být svobodnou akademickou půdou. Nemyslím si, že by fakultní ovzduší bylo prosyceno vůní vánoční atmosféry. Určitě se ale všichni těší na tradiční vánoční večírek. Akci, která je jen jednou za rok a bývá velmi neformální...

Díky za rozhovor ■

HONBA ZA (SANTOU) KLAUSEM

Ahoj. Jmenuji se Mirek a zrovna teď se nacházím na semestrálním studijním pobytu na Swedish School of Economics and Business Administration – překvapivě v Helsinkách. To nejzajímavější, co mě doposud potkalo, má ale s touto institucí společného asi tolik jako Lapin Kulta (Laplandské Zlato – oblíbené finské pivo) s Pilsnerem Urquellem. Jedná se totiž o výlet do Laponska. Pravda, byl pouze třídní. Ale v redakci mi na můj protest odpověděli, že to na článek musí stačit, a ať se tedy koutkám posnažit (samozřejmě bez nároku na honorář).

Vyjelo nás celkem pět – já, René (Holandsko), Stefan (Německo), Loic (sladká Francie) a Martin (Západní Čechy). Jako dopravní prostředek nám sloužilo Stefanovo osobní auto značky Opel Astra. Nepatřilo k nejuvětším, ale po chvilkovém zkoušení se nám podařilo přijít na polohu osob v zadní části vozu minimalizující cestovní útrapy. Bohužel počítala s Martinovým loktem vystrčeným ze zadního okénka. Zmíněné nám ale vydrželo jen do té doby, než začalo

pršet a sněžit. Dojet autem z Helsinek do Laponska totiž není vůbec žádná leg-race. To, že jedete po dálnici směr sever a cestou nadáváte na štrůdl aut před vámi, striktně dodržujících stanovených 110 km/h, je pořád ještě nic ve srovnání se zjištěním, že po sto kilometrech tato dálnice končí a dál pokračuje jen obyčejná silnice první třídy. Je tedy doufám jasné, že výše zmíněný „štrůdl“ nezmizí. Naopak. Zpomalí na osmdesát a vy máte v tu chvíli pořád ještě 700 km v malém Opelu - v pěti lidech - před sebou. Very nice! Vzhledem k tomu, že jsme vyjeli až odpoledne, byl během cesty plánovaný příjezd na předem pronajatou chatu u jezera postupně odložen až na třetí hodinu ranní, což se nám podařilo dodržet.

Cíle naší malé expedice byly stanoveny takto: užít si co nejvíce finskou přírodu během pobytu na osamělé chatě u jezera, překročit severní polární kruh, spatřit živé soby a navštívit Santu Clause. Kde? Samozřejmě v jeho kanceláři v Rovaniemi, kde Santa přijímá návštěvy, není-li zrovna na cestách se svým spřežením. O pořadí těchto priorit se v autě vedly vášnivé diskuse, nicméně shoda byla nemožná.

Cíl první: Protože na chatu jsme dorazili až v noci, byli jsme ráno opravdu překvapeni. Počasí vyšlo skvěle, a tak bylo vskutku na co koukat. Nádherné jezero obklopené lesy, nikde nikdo, 5 stupňů nad nulou (konec září!). Stromy už začínaly přecházet do barev podzimu. Opravdu nádhera, slzám dojetí jsme se jen těžko bránili... Den jsme naplnili průzkumem okolí, projíždkami po jezeře (rukavice a čepice byly už v tu dobu nutnou součástí naší vodácké výbavy), saunou (každý dům ve Finsku má saunu, chaty nejsou výjimkou), opékáním masa (pro chudého exchange studenta opravdu svátek). Večer padla nějaká ta

Lapin Kulta a pár narážek na americkou zahraniční politiku – prostě erasmácká klasika.

Cíl druhý, třetí a čtvrtý: Ostatní úkoly expedice jsme zvládli tak říkajíc jedním vřzem. Během cesty do Rovaniemi (dalších asi 100 km na sever) jsme potkali stádo sobů téměř na silnici. Díky této zkušenosti jsme pochopili, že dopravní značka „pozor sob“ má opravdu své opodstatnění a není radno řídit se osamělou krajinou vyšší rychlostí! Myslel jsem si, že sob je bílý jak sníh, ale bohužel tomu tak není. Je zabarven do šeda (zhruba asi jako sníh „ostravský“) a tváří se, jako když neumí do pěti počítat (foto zašlu na požádání). Jakmile jsme stádem sobů dostatečně naplnili naše paměťové karty, pokračovali jsme dál na sever hnáni touhou po pomstě. Santa má totiž pochopitelně velký podíl na našem nešťastném dětství naplněném hromadou nesplněných přání a tužeb. To jsme si všichni plně uvědomovali, a tak jsme se po zbytek cesty zabírali tématem „co jsem chtěl a nedostal“, abychom si dodali odvahy.

Santovou vesnicí přímo prochází severní polární kruh, který je vyznačen na dlažbě bílým pásem s nápisem „Polární kruh“ ve třech světových jazycích – aby snad nemohlo dojít k omylu. Začali jsme radostně skákat sem a tam – něco jako „jdu na sever....a už jdu na jih“ v menším rozsahu. Když jsme se dostatečně vyblbli s polárním kruhem, zbývala už jenom Klausova kancelář. Bylo zrovna

po poledni, a tak nás uvítala cedule s nápisem „Santa official sleeping time: 12:00 – 13:00“. No nic, pořád tu byla možnost utratit těch pár zatracených eur v obchodech se suvenýry, kterými se to jenom hemžilo. Těsně po jedné jsme se vrátili před Santovu kancelář, což byla strategická chyba, protože nás předběhl zájezd japonských manažerů – aspoň tak vypadali. Ale na druhou stranu to byla sranda, protože ty japončiči byli chudáci z toho staříka v bačkorech úplně paf. Každý si mu sedal na koleno, poklábolil a nechal se na památku za 20 euro vyfotit. So sweet. Na nás během toho čekání padla opět ta vánoční dětská naivita a touha po pomstě byla ta tam. Loic si přál autodráhu ve tvaru osmičky, Stefan politickou stabilitu Německa, Martin fotoaparát Canon EOS 5D, René nové lyže a já....no to se mě zeptejte ráno pětadvacátého. Ale jestli to ani tentokrát nevyjde, tak ti to přistě Klausí už opravdu spočítáme! ■

MŮJ UČITEL IBRAHIM

Lenka Ridzoňová

FILM

Mladý žid Mojžíš zvaný Momo slaví 16. narozeniny první návštěvou nevěstince. Utíká před sebou samým, před samotou, před otcem, který mu nerozumí.

Paříž, 60. léta, město tepe životem, ale Momo je sám. Chodí nakupovat a krást k „Arabovi“. Tak se říká malému obchůdku, který vede starý pán Ibrahim. Neprodávají se tu jen sardinky, paštika a alkohol, prodavač tu nabízí mnohem víc - svůj čas a zájem. S Momem se spřátelí a zasvěcuje ho do tajemství života i do své moudré a svaté knihy - koránu. Ibrahimův obchůdek se stane chlapci přístavem v rozbouřeném světě, laskavý a s životem smířený starý pán se mu stává druhým otcem. A nás provede laskavým filmem spolu s Momem. ■

Můj učitel Ibrahim.
/Fr.2003, režisér
F. Dupeyron/

ZNÁTE PÍSNIČKU SPOUSTA ANDĚLŮ?

Štěpán Janča

HUDBA

Vy, kdo sledujete českou scénu pop-music, nepochybně ano. Je to přece titulní písnička CD Anety Langerové.

A znáte autorku této písničky? Že ne? Dovolím si tvrdit, že je to škoda, protože Pavla Milcová si dle mého názoru zaslouží pozornost přinejmenším stejnou jako naše první „superstar“. Mám právě v čerstvé paměti její koncert, a tak se chci s vámi podělit o své dojmy a nadšení (které mimochodem výrazně dobarvil šumění deště a blyskání bouřky za okny klubu...).

Pavla Milcová jezdí po světě společně s kytaristou Peterem Binderem. Společně uchvacují publikum svou pestrobarevnou muzikou, neotřelými textovými nápady a jemným, ale velmi přesvědčivým jevištním projevem. Rozsah námětů je vsutku globální: od Shakespearova sonetu, přes skotské a irské balady, newyorskou prádelnu, vesmírný let, pohádkové rusalčí tůně, kde se zvuk nerozléhá, až po modlitbu „bezdomovkyně“. Hudební stránka věci perfektně koresponduje s textovými, umocňuje dojem a doplňuje náladu. Její kořínky sají vláhu z hlubin folklóru, etnické hudby, písničkářských tradic folkových i rockových, i z jazzu. Písničkářka se střídavě doprovází na kytaru, různé druhy bubínků a chrastítek, ale dokáže posluchače získat i výborným jazzovým sólem na kazoo.

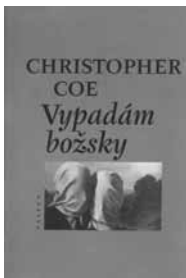
Je ovšem třeba nezapomenout na „muže v pozadí“. Peter Binder po celou dobu koncertu doslova stál v koutě, nemluvil, nevtíral se nápadnými sóly, střídáním kytar nebo hopsáním po jevišti. A přece jeho precizně zahraná sóla i citlivé doprovody pozvedly celý koncert ještě o kategorii výš. Přiznám se po dobrém, že jako zpěvák, kytarista, textař a hudební aranžér teoretik jsem nevěděl, co si vychutnávat dříve; jestli zpěvaččino pohrávání si s hlasem, nápaditou kytaru, originální textové obrázky nebo celkovou vyladěnost a bohatství skladeb.

Bývá dobrým zvykem v pochvalných recenzích říci i něco špatného, aby text nepůsobil příliš reklamně. Omlouvám se všem, kdo už od začátku článku vyhlížejí právě takovou pasáž, ale já jsem na koncertě nic neodpuštělného nezaznamenal. A zádrhele odpustitelné jsou odpuštěny a nestojí za to, abych je tady vůbec zmiňoval.

Koncert trval i se čtyřmi přídávky bezmála dvě hodiny, ale můžu s čistým svědomím říci, že čas uběhl jako déšť za oknem a že jsem se ani chvíli nenučil. Pokud mohu doporučit, až uvidíte někde u vás na plakátě tuto pozoruhodnou dvojičku, nelitujte minut ani mincí, protože se vám zážitek bohatě vyplatí. A jestli nechcete čekat, až ji muzikantský vítr dofoukne do vašich končin, opatřete si CD (na koncertě Pavla nabízela už tři) nebo aspoň zavítejte na internetové stránky písničkářky.

Přeji vám příjemné poslouchání (pokud možno včetně toho deště a bouřky:-). ■

Vypadám božsky
Christopher Coe
Nakladatelství
Paseka, 2001

Jak to dneska zase vypadáš? No, božsky rozhodně ne, říká možná mnohý z nás té tváři, která se ráno objeví v zrcadle. Ten obraz ale většinou velmi rychle pustíme z hlavy – snad jen při pohledu na titulní stany časopisů nás někde bodne...

Ne tak hlavní hrdina knihy Vypadám božsky (I Look Divine), neobyčejně inteligentní a pohledný Nicholas. Třeba když se měl fotit, „sáhl si na lícní kost a přejel prstem dolů podél linie brady, aby vyzkoušel její ostrost.“ Dnům, kdy ho lícní kosti a brada na dotek neuspokojily tak, jak měly, říkal „čubčí“. Většinou se sebou byl ale velmi spokojený. Měl dost peněz, žádné povinnosti, mohl žít z obdivných pohledů ostatních mužů a pečovat jen o svou tvář.

Christopher Coe, předčasně zesnulý americký spisovatel, vypráví příběh z pohledu Nicholasova staršího bratra. Díky tomu si čtenář od narcismu hlavního hrdiny udrží alespoň trochu odstup a může sledovat postupující deformaci jeho osobnosti. V pětatřiceti je z něj už úplná zrůda a umírá – není řečeno proč. Jako kdyby se nám tím ale naznačovalo, kam vede dnes tolik podporovaná sebestřednost.

Sevržený tvar pouhých devadesáti stránek a vybroušené formulace (v překladu Josefa Moníka) nedovolí, aby vás téma přestalo zajímat. Dostanete-li se k této knížce, zkuste ji jen otevřít – po dvou hodinách ji sice budete mít přečtenou, přemýšlet o ní ale budete déle. ■

EKUMENICKÝ
KALENDÁŘ
aneb
SVATÝCH
OBCOVÁNÍ

JAN OD KŘÍŽE

Pavel Prejda

„Snědý obličej, poněkud pohublý, spíše oválný; důstojná pleš s trochou vlasů ve předu. Čelo vysoké a výrazné. Černé oči mírného pohledu. Obočí rozdělené a vymodelované. Stejně tak nos, téměř orlí...“

Takto líčí životopisci podobu Jana od Kříže. Když ve svých 49 letech umíral, měl za sebou podivuhodnou cestu. Syn tkalce, nešikovný řemeslník, ošetřovatel nemocných, posláze karmelitán, který už v noviciátu projevuje hluboký zájem o duchovní život. Po setkání s Terezíí z Avily nadšený pro reformu řádu a oživení náboženského života v klášterech, ale také vězněný jako nebezpečný novotář a rušitel dřívějších zvyklostí, který prý se svými spolubratry zachází „brutálně a tyransky.“ Na čas svým řádem ospravedlněný a povýšený, potom opět odsouzený a odmítnutý.

Právě klášterní vězení v Toledu je místem, kde Jan uprostřed „temnoty“ utrpení zakouší Boží blízkost a kde vznikají jeho mystické básně, které o pár let později doplňují i slavné spisy jako např. Temná noc, Výstup na horu Karmel aj.

Jan od Kříže zemřel 14. prosince 1591.

Já o studnici vím, jež vody rozlévá
i v temné noci.

Vím, že nic nemůže být v světě krásnější,
že zem i nebesa tam žížeň konejší
i v temné noci.

Tu věčnou studnici může ukrývat stín,
kde vždycky najdu ji já spolehlivě vím
i v temné noci.

Vím, že je bez konce té studny hlubina
a její podstatu že člověk nepozná
i v temné noci.

Snad bez počátku je, snad ani nemá dna,
však dobře vím, že vše v ní počátek svůj má
i v temné noci.

Jas této studnice se nikdy nezmění
a světlo veškeré vychází pouze z ní
i v temné noci....

• Podle centra pro výzkum veřejného mínění si 57 procent obyvatel ČR myslí, že by měl existovat trest smrti. 30 procent dotázaných je proti, zbytek neví. Ve srovnání s obdobným výzkumem z března se ukázalo, že počet zastánců konečného trestu poklesl o devět procent. Trest smrti by v ČR zrušen v roce 1990. Do té doby bylo od roku 1945 popraveno přes 1200 lidí, připomněla ČTK.

• Diakonie ČCE – středisko BETLÉM, jehož posláním je péče o dospělé a děti s těžkým zdravotním postižením, vybralo k patnáctému výročí ve sbírkové akci Hvězdičková 51 096 Kč, což zajistí 100 dnů kvalitní péče. Akce probíhala 7. - 8. prosince v Brně.

• **Polská katolická církev nechala v katovickém multiplexu obchodů postavit historicky první kapli, včetně zvonice. Podle Lidových novin tak chce církev katolíkům v atmosféře adventního shonu připomenout, že neděle je den určený pro odpočinek a modlitby, a ne pro nakupování. Zákazníkům se nápad zalíbil. „Kolem spousty kostelů postupně vyrostly obchody a restaurace. Proč by to pro jeden nemohlo být naopak?“ uvedl jeden z nich.**

• Před soudem v polském Krakově začal proces týkající se filmu Lid versus Larry Flynt a údajně urážky náboženského citění. Předmětem sporu se stal plakát propagující snímek, na kterém byl zobrazen hlavní představitel v póze ukřižovaného na ženského klíně. Plakát neprošel cenzurou Americké filmové asociace, zakázán byl také ve Francii a Belgii. V Česku se stížnosti na plakát objevily také, ale Rada pro reklamu je zamítla. Dospěla totiž k závěru, že plakát vyjadřuje uměleckou nadsázkou obsah filmu, který vypráví příběh vydavatele pornografické literatury. Také na Slovensku stížnostem katolické církve Rada pro reklamu nevyhověla a plakát povolila.

• **Na Štěpána (26. 12.) v 16:00 bude v Praze ve sboru ČCE u Klimenta Ekumenická bohoslužba u příležitosti výročí tsunami v jihovýchodní Asii, kterou připravují členové Psychosociálního intervenčního týmu ČR.**

• Od 28. prosince do 2. ledna probíhá v Miláně Evropské setkání mladých, které je pořádáno ekumenickým společenstvím Taizé.

• **Oddělení mládeže připravuje kurzy pro mládež (více na vloženém letáčku) : 27.1 – 3.2. pro mládež nad 24 let, 3. - 10.2. pro mladší mládež, 10. - 17.2. pro starší mládež. Před tím, 14. ledna bude v Praze ve sboru ČCE v Nuslích porada zástupců mládeže ze seniorátů, která má mimo jiné za úkol zvolit nový celocírkevní odbor mládeže.**

• 18. února bude v Třebechovicích pod Orebem turnaj v Sálové kopané. Informace a podmínky přihlášek družstev na adrese: spacek.spacek@seznam.cz, tel: 728 252703.

Milí čtenáři, předplatitelé,

některých z Vás se již ptali, zda se bude měnit cena předplatného na příští rok. Posledních pět let jsme na tuto otázku odpovídali, že nikoli. Během této doby se ovšem zvedly náklady na tisk, na poštovné, navíc jsme rozšířili počet stran na stabilních 24 + obálka (dříve pouze občasně). Pro rok 2006 jsme proto zvýšili cenu jednoho čísla na **18 korun, roční předplatné na 180.** Věříme, že Vám Bratrstvo bude stát i za takto navýšenou cenu! Slibujeme, že se budeme snažit o to, abyste Bratrstvo četli rádi a bylo Vám přínosem. Pokud neoznámíte změny (v počtech kusů apod.), budeme předpokládat, že zůstanete předplatiteli i nadále. **Změny oznamujte co nejdříve**, nejlépe emailem na adresu bratrstvo@evangnet.cz.

S přáním klidného prožití konce roku a radosti z vánoční zvěsti **Vaše Redakce**

6 nej-prv ten stín kte-rý za zá-dy mám

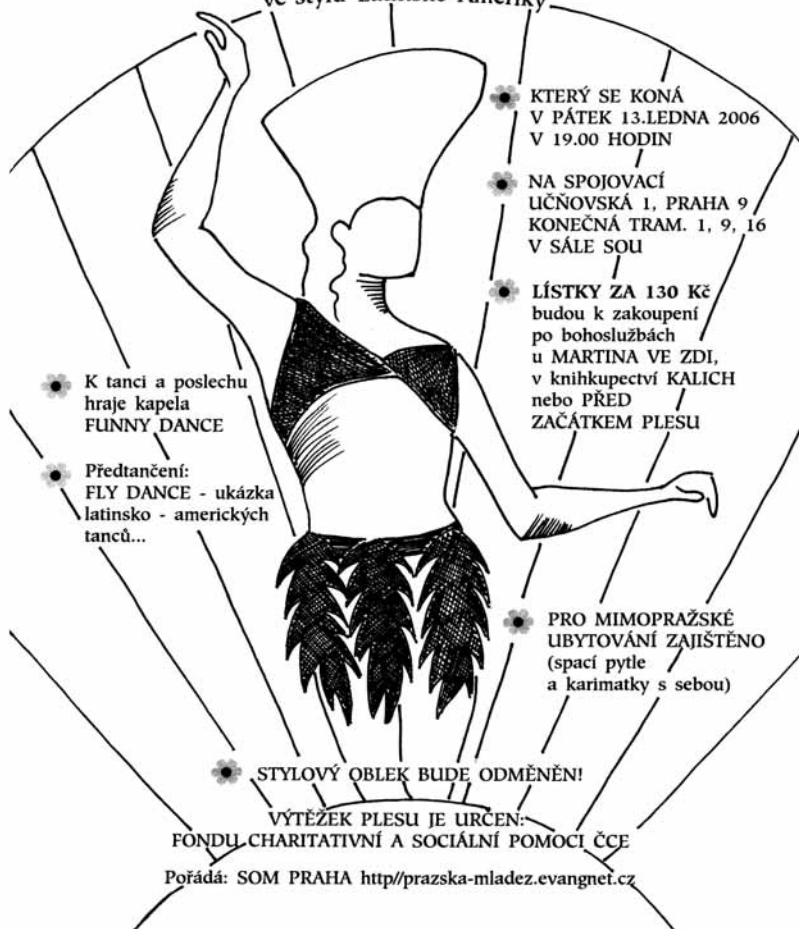
10 nej-prv ten stín ne-pou-štěj pro-sím dál

14 já dál chci jen já

- 1) Nejprve stín, který za zády mám
Nejprv ten stín, nepouštěj prosím dál
Nejprve stín, který za zády mám
Dál půjdu (chci jen) já, já, dál chci jen já.
- 2) Potom ten kámen - padám únavou
Ze srdce kámen, prosím, ten mi vem,
Potom ten kámen - padám únavou
Pak zbudu já (pak to budu já), já, opravdu já.
- 3) A ještě pláč, ty víš, že lítost mám,
Slzám, co stále tečou, pramen vem.
A ještě pláč, ty víš, že lítost mám,
Pak zbudu já (pak to budu já), já, opravdu já.
- 4) Potom jen zbývá z rukou špinu smýt
A z nohou prach a potom pohladit,
Potom jen zbývá z rukou špinu smýt
pak zbývám já, já, jen Ty a já.
Teď tu jsem já, já, jen Ty a já.

ZVEME VÁS NA XIV. BÁJEČNEJ BÁL

(nejen) evangelický ples
ve stylu Latinské Ameriky

• KTERÝ SE KONÁ
V PÁTEK 13.LEDNA 2006
V 19.00 HODIN

• NA SPOJOVACÍ
UČŇOVSKÁ 1, PRAHA 9,
KONEČNÁ TRAM. 1, 9, 16
V SÁLE SOU

• LÍSTKY ZA 130 Kč
budou k zakoupení
po bohoslužbách
u MARTINA VE ZDI,
v knihkupectví KALICH
nebo PŘED
ZAČÁTKEM PLESU

• K tanci a poslechu
hraje kapela
FUNNY DANCE

• Předtančení:
FLY DANCE - ukázka
latinsko - amerických
tanců...

• PRO MIMOPRAŽSKÉ
LIBYTOVÁNÍ ZAJIŠTĚNO
(spací pytle
a karimatky s sebou)

• STYLOVÝ OBLEK BUDE ODMĚNĚN!

VÝTĚZEK PLESU JE URČEN:
FONDŮ CHARITATIVNÍ A SOCIÁLNÍ POMOCI ČČE

Pořádá: SOM PRAHA <http://prazska-mladez.evangnet.cz>